

Kiss Noémi

A bálna és a srác

EGY FÓKÁNAK IS LEHET SEBE

A nyílt tenger hullámai egész házakat, emeletes parkokat elvittek volna. Hatalmas testük nőtt, és jól odacsaptak a zuhanásukkal. Csakhogy nem voltak házak, sem falvak, sem városok. A nyílt tenger magánya olyan tükör, ami szilánkokra törik, ha zúg a fekete óceán.

A Srác a csónakjában ült. Mereven figyelte a hullámok gerincének mozdulatait, ahogy az apja tanította. Kereste azokat a három másodperces pillanatokat, mikor kikerülhet az örvényből. Meglovagolja combjával vaskos, habzó testüket! Szétvágja az örvényt! És a víz kinyílik alatta, méghogy ne lehetne vízen járni!

A hullámokat taposta a csónak talpával.

Jó messze került a parttól, a víz elcsendesedett. Selymes teste lett. Most kivetheti végre a hálóját. Ekkor hirtelen egy fóka úszott el tótágasban a hajó oldala mellett, furcsa... A fóka meg sem mozdult. Habókos ez! Aki így sütkérezik a cápák, vad delfinek és verszívó tengeri denevérek között. Elment az esze!

Mikor újra közelebb ért a csónakjával, halk fókanyűszítést halott. Ami a világ legszomorúbb sírásának hangzott tulajdonképpen. – Hogy sírhat ennyire halkan és élesen ez a hájas állat? Egy olyan erőtest, mint az oroszlánfóka? Még az agyara is bőg, vinnyog, az egész csíkos bőre remeg. Gyűrődött is rendesen a fókaháj a nyöszörgéstől. A fókák bömbölni szoktak, ez meg itt csak pityereg! Minden furcsa volt, reménytelen, hogy abba hagyja.

– Veled meg mi történt? Itt felejtettek a szüleid? Á! Látom már, fókavasra léptél. A fóka ugatásba kezdett. Hangosan, jól felemelte a hangját

– Eltört a lábad? Ja, hogy nincs lábad, fenébe. Ez tiszta vér. – A Srác akkor vette észre, hogy szivárog a vér a fóka mellső úszójából.

– Te érted, amit mondok? – Csodálkozott a fóka, és még nagyobb volt a meglepetése, amikor a fiú válaszolt.

– Persze, hogy értem! Miért, mit gondoltál? Világnyelv a fókanyelv – mondta sértődötten. Vagyis csak eljátszotta, hisz valójában örült a fókának, életmentő volt, egy beteg, sebesült fókával való találkozás a nyílt Északi-tengeren, mert az most mindent megváltoztat.

A fóka nevetett volna, de nem sokáig bírta. Nyílalt a gyomra.

Sírás nélkül nem megy.

– Segíts rajtam! Nagyon fáj! Kérlek!

– Finom a fókavér. Egész nap nem fogtam semmit.

– Tessék?

– Lili meg éhes. Lili, tudod, az én kis, vagyis nagy, gombóc barátom folyton éhes...

– Mit motyogsz? – értetlenkedett a fóka.

- Még jó, hogy nem fókául beszélek. Hogy más nyelven is tudok.
- Szeretted a fókalevest? – kérdezte most már kissé fontoskodva a fóka.
- Inkább hallgatok – dűnnyögte a Srác.

A fóka persze nem hagyta annyiban. Lehet kicsit berezelt, nem volt az emberekkel túl jó tapasztalata. Az ember fókavadász, meg bálnavadász, meg pingvingyilkos, szóval jó lesz, ha nem áll szóba ezzel a gyerekekkel. – Mégsem beszélgetek veled – mondta határozottan –, engem óvtak a szüleim.

Gyerekekkel még nem találkozott ugyan a nyílt tengeren, de azért a gyerekek is lehetnek ördögök. Veszélyesek! Rablók is és gyilkosok!

– Nagyon szeretted a fókalevest? Imádod? – kérdezte mégis pár másodperc múlva félve a fiút.

- A hája egész télen kitarzana. – A Srác megnyalta a száját.
- Hiába várnak a szüleim haza... Hálás leszek, ha megmented az életemet.
- Na, jó. Legyen. Fókát mentek, ahelyett, hogy fókát fognék...

A Srác közel ment a csónakjával. Kereste a fogást, aztán kimerte a fókát. Mintha kanállal lehetne fókát fogni, de nem, ő az evezőjével vontatta ki a csónakja széléhez. Levette a mellső lábairól a csapdát. – Mehetsz! Vagyis úszhatsz!

A véres, húsos csapdát azon nyomban a vízbe dobta.

A fóka boldogan kiszabadult. Üvöltve kacagott. Kacagása ugatás lett, aztán bőgés és ugatás.

Olyan sebesen elúszott, hogy azon nyomban eltűnt a nyílt tengeren.

– Nagy a szíved, te kis srác! Köszönöm neked!

Cérnasrác örült, hogy örült a fóka. Most már mindegy. Az igazság az, hogy nagyon nehezen viselte az állat bőgését, így újra csendes volt a tenger. Csendes és nyugodt. Jó lesz egy kis magány, megint a semmivel és a végtelennel együtt utazni halászatra.

Kivetette a hálóját, és a botját beakasztotta. Várt, várt, várt, a türelem halat terem, ahogy az apja mondta. Csakhogy nem halak jöttek... Egy fekete madár képében csupa értelmetlenség és sebek telepedtek a tenger vizére!

KORMORÁN MÁRK

Egy madár csapódott a hajó orrának. Akkorát koppant, mintha szikla zuhant volna rá. Vagy egy macska háttal a földnek esne. De nem, mert a macskák mindig talpra esnek, az a madár meg a fején koppantott.

Sebzett volt a szárnya. Magasított, hosszú csőre és fényezett, gízda, gázló lábai mereven álltak ki a vízből, mert a koppanás után a kormorán a vízre esett. Ott lebegett. Mozdulatlan, élettelen.

A Srác nem győzött betelni a madár szépségével:

– Ó, te gyönyörű kormorán! Húsmadár! Ha az evezőmmel fejbe csaplak... vaszorára megehetlek! Lili megsüt és nyalhatjuk a szájunk szélét!

A fekete kormorán meg se mozdult. Süket és néma volt. Akár halott is lehetett volna, lapátra semmi szükség nem lenne...

– Sosem ettem még sült kormoránt vacsorára, itt az ideje! Apa szerint finom vagy, csakhogy lehetetlen elkapni téged.

Eltelik egy, kettő, három perc néma csendben. Csak a hullámok morajlanak. Ekkor visszatért a madárba az élet, először a fejét rázta meg, megforgatta a nyakát, és most mérgesen bólogatott:

– Azonnal meghalok. Nem látsz a szemedtől kis srác? Beteg vagyok? Beteget akarsz enni? Szívtelen fiú! Pfúj!

– Hékás! Te érted, amit mondok?

– Miért ne érteném? Nem vagyok hülye. Na, jó, néha hülye vagyok, de nem most. Nem bírok megmozdulni. Putty, összeestem. Gombóc vagyok! Amúgy Márk a nevem. Kormorán Márk.

– Nem rossz név.

– És a tied?

– Jaj, hagyjuk ezt! Nekem nincs nevem. Régen Cérnának hívtak, gyűlölöm.

– Nekem tetszik. Névtelenke! – kacagott káromva Kormorán Márk.

– Csak hízelegsz, hogy megmentsem az életed.

– Aha. Fáj nagyon a mellkasom, és szeretnék minél hamarabb elröpülni, hogy ne egyél meg vacsorára.

– Szóval eltört a szárnyad.

– El hát. Hisz látod? Csak lebegek.

– Melyik?

– A bal.

Cérna közelebb ment Márkhoz. Megfogta fekete tollait, meghúzogatta. Megvizsgálja, forgatja. Jól megszaglászta, abból lehet tudni, mennyire friss a seb és híg a vér.

– Akkor ne csapkodj vele, jó? Maradj nyugton. Kiveszlek, itt a hajómon megszáradsz.

– Aztán mi lesz?

– Elképesztő! Türelmetlen vagy! A türelem sebbekötést terem, aztán gyógyulást, Márk! Megnézzük a sebed és meggyógyítjuk. Elég ennyi?

A kormorán nagyokat sóhajtott. Némán, csukott szemmel tűrte, hogy a Srác lekezelje a szárnyát.

– Sínbe kell tenni. Különben nem tudsz repülni. Pedig repülni jó lehet!

– Hát...

– Mesélsz nekem a repülésről?

– Én már eléggé unom. Járnai szeretnék, lábakon. Talpat és cipőt szeretnék!

– Mit nem adnék egy repülő szárnyért! Ha csőröm lenne! Szerinted szárnyam is lehetne?

– Hát... Cérna, fogalmam sincs. Tudod mit, varrjál magadnak cérnából szárnyakat!

Sóhajtván elgondolkodott:

– De honnan vegyek sínnek valót a puszta tengeren?

– Talán az egyik eveződet...

A fiú megrázta a fejét:

– Aha! És akkor hogy fogok evezni?

– Ha a csónak orrába ülsz, akkor egy evezővel boldogulnál... Az öreg halászok úgy csinálják.

– Na, jó. Legyen.

A Cérnasrác eltörte az egyik lapátot, és felkötötte a kormorán szárnyára, amit aztán közvetlen a madár bögyéhez rögzített.

– Jó lesz? Kibírod? – megsimogatta a madár búbját, akinek a szemei csillogtak és körbe-körbe járt a tollas nyaka.

– Megmentetted, Cérnafiú – csapkodott egy szárnyal Kormorán Márk.

– És hálából gúnyolódsz? Mondtam, hogy nem bírom ezt a nevet.

– Egy név önmagában semmit nem jelent. Attól függ, ki viseli. Ha elmondom a többi kormoránnak, hogy te mentetted meg...

– Sokra megyek vele... – Cérna. Igen, ő Cérna, ez a neve. Lesütötte a szemét, és arra gondolt, milyen hálás lenne, ha valaki újra elnevezné. Ha örökre megszabadulhatna ettől az idegesítő, lapos, vékony névtől. Ettől a szúrós, tűnévtől, amit egész életében ki nem alhatott. Legszívesebben a meséjét és a legendáját is átírná, újra kezdené az egész kis apró életét, csak ne legyen ő a Cérna.

– Brrr, Cérnasrác! Nem, nem és nem! Nem akarom! Visszhangzott a tenger.

Márk kész volt a repülésre. Próbálgatta a szárnycsapásokat, hiába búslakodik a fiú. A bú kiült az arcára. A lábára, a kezére, a szemére:

– Lehet egy kívánságod! Hálából teljesítem! Mikor ezt kimondta, vagyis kikelepelte, Kormorán Márk egy következő mozdulattal elrepült a hajóról.

A fiú meg sem hallotta az ajánlatát, annyira el volt foglalva a saját gondjával. Hogy fog ő most egy karral evezni? Átment a csónak orrába, és odaült. Ha ezt látnák a szülei! Ha látná Lili! Majd Lilinek megmutatom, gondolta.

Újra kivetette a hálóját. Jó lenne halat fogni. Nem fókát, nem kormoránt. Lazacot és kagylót. Polipot és tengeri sünöket, ehetetlen teknőst. Órák óta kint van a nyílt tengeren, a hálón és a fél lapáton kívül semmit, de semmit nem fogott.

Ekkor hirtelen mozogni kezdett a háló, rázkódott. Először egy, kettő, három, aztán száz hal volt benne. A Srác nem győzött betelni a kapkodásukkal.

Csak hogy a háló nem állt le, ráborult a hajóra, bekötözte és átszötte a deszkáit, az orrától a faráig. Vonszolni kezdte valaki a hajótestet. Úgy nyomta őket hátulról, hogy az egész hajó a tengerbe fordult a hálóval együtt.

Ebben a pillanatban a tenger mélyéből egy óriási test bukkant fel.

A testnek háta volt, és a háton ezer állat utazott egymás mellett, szorosan. Énekeltek, vihogtak, sütkéreztek. A bálna háta egy valódi sziget. A szigeten akár tüzet is lehetett volna gyújtani, házat, falut építeni. Táncolni, lakomázni. A Srác még soha életében nem látott ilyen boldogan ficáncoló állatsereget. Ha itt élhetne, bizony az Óriásoktól sem félne, hát még a világvégétől!